

Shaun začína rozprávať.

London, Ontario, Kanada,
30. marec 2000

Drahí priatelia zo združenia "Workers of Our Lady"

Celé mesiace ďakujem Bohu, Ježišovi a preblahoslavenej Panne Márii i všetkým Vám, ktorí ste sa zúčastnili na stretnutí "[Objím Eucharistiu III.](#)" v sobotu 6. novembra 1999.

Moja manželka Giavana a moje štyri deti: Štefania Anna (12 rokov), Angela Nadine (9), Christofer Jozef (7) a Shaun Gregor (6), všetci sa zúčastnili na onom svätom dni. Boli veľmi radi, že počuli všetky tie osobné svedectvá o zázračnom uzdravení. Všetci sme boli veľmi natešení, že sme sa mohli zúčastniť na udalosti tak plnej viery. Bol som veľmi pohnutý, keď rozprával rnonsiňor Richard Carroll ako aj Jeho Excelencia biskup Roman Danylak. A ako som to zisúľ, ten deň zanechá vo mne nezmazateľnú stopu. Boli sme požehnaní tým, že sme v našom meste Londone mali za roky o Jozefa Finna, a to, že sme mohli byť s biskupom Romanom Danylakom celý deň bolo čosi, čo som myslel, že nikdy nebude možné.

Chcel som mať deň, ktorý by som strávil s ľuďmi, ktorí milujú Najsvätejšiu Eucharistiu tak ako ja milujem. Nemohol som sa už dočkať soboty, 6. novembra, aby som počul vierou naplnené svedectvá osobného uzdravenia. Chcel som ukázať svojim deťom, ako moc viery môže premôcť každú chorobu. Ten deň bol všetkým, čo som očakával. Ak sa ho zúčastním, bude to pre mňa až príliš veľa. Ako deň prebiehal, všetci sme mali v očiach slzy. Nielenže som počul ľudí vzdať Bohu vd'aku a chválu, ale mal som skutočný pocit prítomnosti Svätého Ducha.

Neviem ako by som mal napísať toto, ale pokúsim sa o to čo najlepšie. Na ceste k mariánskej konferencii som mal slnečné okuliare, lebo som musel cestovať na východ, kde som sa mal dostať z Londonu. Nuž tu som v kostole s tými okuliarami na očiach. Sedel som na ľavej strane katedrály. Bolo neskoro po obede, asi 4:30 alebo 4:45. Slnko zapadalo. Začalo svietiť cez oblok a ja som mal problém vidieť, lebo to bolo jasne slnečno celý deň.

Vpredu v chráme začala hovoriť [Peggy McGinty](#) o tom, ako stretla Dr. Rozeluka na stretnutí v Minneapolis. Tu začala rozprávať o skupine priateľov turičníkov. V tom momente, majúc slnečné okuliare, pozrel som sa do slnka. Zdalo sa, že sa pohybuje na oblohe dopredu a dozadu. Na sekundu som sa pozrel preč, lebo som nechcel, aby si niektoré z mojich detí myslelo, že ma príbeh Peggy McGinty nezaujímá. Opäť som sa pozrel cez okno. Tentokrát sa zdalo, že slnko je spokojne temné, čosi ako pňjemný predmet na nebi. Dal som preč okuliare a pozeral som sa priamo do slnka. Ja mám rád tieň a vyhýbam sa slnku, ale bolo také pekné, že som strávil asi dve minúty v jeho obdivovaní. Konečne som sa pozrel späť, a to len preto, lebo som nechcel, aby si deti mysleli, že ma udalosti dňa nudia.

Potom som sa pozrel na Dr. Rozeluka a Peggy, ale nemohol som vidieť Peggynu tvár. Vôbec som ju nemohol vidieť. Dr. Rozelukovi trčalo zopár vlasov. Celý deň bol pekne upravený, ale teraz, môžem jasne vidieť, rozčuchané vlasy. Myslím, že Mária (ktorá čítala za Doonu Lee) tiež stála a videl som jasne každý detail. Peggina tvár však bola zakrytá čímsi, čo sa podobalo na okrúhly ovál, hoci som ju mohol perféktne vidieť od krku dole. Čo to má znamenať? Bola to Najsvätejšia Eucharistia! Hostia! Videl som najsvätejšie

Telo Krista, zaľiaľčo ona rozprávala. Ći som dal okuliare na oči, alebo nie, nemohol som vidieť nič z tváre. Ale Dr. Rozeluka, keď rozprával, som mohol vidieť tak jasne ako deň.

V tom momente Peggy rozprávala o tom, ako sa delila s priateľmi o [uzdravení Dr. Rozeluka](#) skrze Pannu Máriu a ako jej priatelia povedali, že to bola práca diabla alebo čosi takého.

Potom sa sa opäť pozrel do slnka, ale to nebolo slnko, čo som videl. Bolo nahradené kráľovsky veľkou Hostiou. Nebola to biela hostia ako pred rokmi, ale hnedá, novší typ Hostie, akú dnes užívame. Ale BOLA to Hostia, ako kňaz užíva pri premenení s odtlačkom na nej. Hostia na nebi! Videl som ju svojimi vlastnými očami v Katedrále Premenenia, 6. novembra 1999. Videl som Najsvätejšiu Hostiu na nebi a na Pegginej tvári!

Vtedy som manželke nič nepovedal. Cestou domov som nikomu nepovedal o mojom slnečnom zázraku. Pravdepodobne som mal povedať svojej manželke, lebo, čo si myslela bolo, ako som hlúpo vyzeral nosiac slnečné okuliare a pozerajúc sa na nebo!

Nuž niekto si povie, že toto je koniec môjho príbehu. Nie, nie je. Po omši a myrovaní biskup Danylak poprosil Dr. Michala a Helenu Rozelukových, aby prišli dopredu so svojimi *medailami pobožkanými Pannou Máriou*. Vyzval všetkých, ktorí chcú, aby si prišli uctiť tieto medaily. My sme tiež pristúpili. Mne sa nechcelo veľmi ísť znova, ale moja 12 ročná Štefánia mi povedala: „Zober Shaunia!“ Moja manželka sa potom na mňa pozrela so slzami v očiach a povedala: „Shaun naozaj potrebuje uzdravenie.“ Ona a Stefania sa celý čas spolu modlili za Shauna, naše najmladšie dieťa.

Bol som asi predposledný v rade a Dr. Rozeluk vyzeral unavený. Povedal som Dr. Rozelukovi, že celý život som bol žehnaný, ale môj syn Shaun naozaj potrebuje pomoc Matky Božej. Povedal som: „Prosím, - **môj syn Shaun nehovorí.**“ Pobožkal som medailu a môj syn sa bez zdráhaní naklonil a tiež ju pobožkal. Pozeral som sa priamo Dr. Rozelukovi do očí. Naozaj som sa veľmi nevenoval Shaunovi. Potom som povedal: „Ďakujem a aj môj syn Shaun vám d'akuje, lebo Shaun nehovorí.“ (*Komentár od Dr. Rozeluka - Jasne si pamätám túto situáciu a Shaun mi vtedy čosi povedal. Obrátil som sa na otca a povedal som mu, ale bolo jasné, že otec to nepočul.*) Mal som čo robiť, aby som dostihol Shauna, keď sme sa vracali k svojim sedadlám.

Vrátil som sa na svoju stoličku. Bohoslužba uzdravovania sa ukončila, ale ja som nechel ísť domov. Už bolo po 8 večer, boli sme tam celý deň. Noja som tu so štyrmi deťmi skladajúc stoličky. Shaun nebol, čím zvyčajne je. Môje normálne tiché, prítulné dieťa radostne behalo okolo, skladalo stoličky a dávalo ich celkom cudzím ľuďom, čosi, čo by predtým nikdy neurobil! Zdalo sa, že vôbec nie je nervóznym pri ľuďoch. Zdal sa byť veľmi šťastným. Žiadne z detí sa nesprávalo neprístojne.

Keď sme sa vrátili domov, mali sme nové a nové prekvapenia od Shauna. Náš Shaun by mal byť v prvej triede, ale celý deň je v materskej škôlke. Niekoľko dní strávi v škôlke pre mladších a niekoľko dní v škôlke pre starších. Vždy mal problémy s učením. Patologické hodiny na hovorenie boli neúspešné, čo sa týka naučiť ho hovoriť. Vôbec sa nemohol naučiť abecedu alebo čísla. Podľa odborníkov osobitných škôl, ktorí ho študovali a pracovali s ním, Shaun bude vždy pomalý. Vždy bude mať problémy v živote. Pri najlepšom bude na okraji. Bude vždy potrebovať osobitnú pomoc.

Odkedy sme sa vrátili z misie "Objím Eucharistiu III.", Shaun začal rozprávať sám od seba. Udivil tiež svoju špecialistku učiteľku, lebo teraz sa učí všetko veľmi rýchlo. Odrazu vypučal do veľmi bystrého dieťaťa! V týchto krátkych štyroch mesiacoch dosiahol akademicky normálnu úroveň svojej prvej triedy. Jeho učitelia nemôžu uveriť ako rýchlo postúpil.

Giavana, deti a ja, všetci vieme, že to bolo skrze milosť medaily, ktorej sa dotkol bozk Matky Božej v Garabandále, že Shaun sa dostal cez tú dlhú cestu. Keď som povedal svojej manželke, že mám napísať túto udalosť, povedala: „Nemôžeš to povedať. Shaun ešte vždy nie je úplne dokonalý!“ Ale môj Shaun prešiel dlhou cestou. Už viac nemôžem udržať svoju radosť a vďačnosť.

Teraz sme uprostred veľkého pôstu. Nebudem môcť sláviť Veľkú Noc ak nepoložím tieto slová na papier. Shaun a moja rodina oslavujú dielo Matky Božej. Musím otvoriť svoje srdcia a svoje zážitky niekomu povedať. Najviac musím vzdať vďaku za uzdravenie našej preblahoslavenje Matke. Dodržiava svoj prísľub, keď v Garabandále povedala, že skrze jej bozk jej Syn Ježiš urobí mnohé divy po celom svete. Vďaka, najsvätejšia Matka, vďaka, vďaka!

Frank E. Udovic
London, Ontario, Kanada
30. marec, 2000

The Workers of Our Lady
www.ourlady.ca Canada